Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ TRIBUNÁLU (třetího senátu)

3. února 2025 *

„Žaloba na neplatnost – Rozhodnutí 2006/928/ES – Mechanismus pro spolupráci a ověřování pokroku Rumunska při dosahování specifických referenčních cílů v oblasti reformy soudnictví a boje proti korupci – Rozhodnutí (EU) 2023/1786, kterým se zrušuje rozhodnutí 2006/928 – Neexistence přímého dotčení – Nepřípustnost“

Ve věci T-1126/23,

**Asociația Inițiativa pentru Justiție**, se sídlem v Konstanci (Rumunsko), zástupci: V.-D. Oanea, advokát, a C. Zatschler, SC,

žalobkyně,

proti

**Evropské komisi**, zástupci: K. Herrmann, T. Maxian Rusche, P. Van Nuffel a I. Rogalski, jako zmocněnci,

žalované,

TRIBUNÁL (třetí senát),

ve složení: P. Škvařilová-Pelzl, vykonávající funkci předsedkyně, I. Nõmm a D. Kukovec (zpravodaj), soudci,

za soudní kancelář: V. Di Bucci, vedoucí

s přihlédnutím k písemné části řízení, zejména k:

– námitce nepřípustnosti vznesené Komisí samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 19. února 2024,

– vyjádření žalobkyně k námitce nepřípustnosti došlému kanceláři Tribunálu dne 11. dubna 2024,

– návrhu Rumunska na vstup vedlejšího účastníka do řízení došlému kanceláři Tribunálu dne 22. února 2024,

vydává toto

* Jednací jazyk: angličtina.

## Usnesení

1 Žalobou podanou na základě článku 263 SFEU se žalobkyně, Asociația Inițiativa pentru Justiție, domáhá zrušení rozhodnutí Komise (EU) 2023/1786 ze dne 15. září 2023, kterým se zrušuje rozhodnutí 2006/928/ES, kterým se zřizuje mechanismus pro spolupráci a ověřování pokroku Rumunska při dosahování specifických referenčních cílů v oblasti reformy soudnictví a boje proti korupci (Úř. věst. 2023, L 229, s. 94, dále jen „napadené rozhodnutí“).

### Skutečnosti předcházející sporu a napadené rozhodnutí

2 Projednávaná věc spadá do kontextu rozsáhlé reformy v oblasti soudnictví a boje proti korupci v Rumunsku, která byla na úrovni Evropské unie sledována od roku 2007 v rámci mechanismu pro spolupráci a ověřování ustaveného rozhodnutím Komise 2006/928/ES ze dne 13. prosince 2006, kterým se zřizuje mechanismus pro spolupráci a ověřování pokroku Rumunska při dosahování specifických referenčních cílů v oblasti reformy soudnictví a boje proti korupci (Úř. věst. 2006, L 354, s. 56), při příležitosti přistoupení Rumunska k Unii (dále jen „MSO“).

3 Žalobkyně je profesním sdružením státních zástupců, jež bylo založeno dne 14. listopadu 2018 a jehož cílem je zajišťovat dodržování hodnot právního státu v Rumunsku tím, že zaručuje mimo jiné dodržování práv státních zástupců a jejich nezávislost.

4 Dne 13. prosince 2006 přijala Komise Evropských společenství rozhodnutí 2006/928 zejména na základě článků 37 a 38 aktu, jenž se týká podmínek přistoupení Bulharské republiky a Rumunska a úprav smluv, na nichž je založena Evropská unie (Úř. věst. 2005, L 157, s. 203, dále jen „akt o přistoupení“). Na základě uvedených článků je Komise zmocněna k přijetí příslušných opatření v případě bezprostředního rizika vážného narušení fungování vnitřního trhu v souvislosti s nedodržením závazků přijatých v rámci přístupových jednání ze strany Rumunska a bezprostředního rizika závažných nedostatků Rumunska, pokud jde o dodržování práva Unie v oblasti prostoru svobody, bezpečnosti a práva.

5 Jak Soudní dvůr uvedl zejména v rozsudku ze dne 18. května 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor din România“ a další (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 a C-397/19, EU:C:2021:393, body 157 a 158), rozhodnutí 2006/928 představuje takové opatření, které bylo přijato z důvodu existence bezprostředních rizik takové povahy, jako jsou rizika uvedená v článcích 37 a 38 aktu o přistoupení. Jak totiž vyplývá z monitorovací zprávy Komise ze dne 26. září 2006 o stavu připravenosti Bulharska a Rumunska na členství v Evropské unii [COM(2006) 549 final], na kterou odkazuje bod 4 odůvodnění rozhodnutí 2006/928, tento orgán konstatoval, že v Rumunsku přetrvávají nedostatky zejména v oblasti soudnictví a boje proti korupci a navrhl Radě, aby podmínil přistoupení tohoto státu k Unii zavedením mechanismu spolupráce a ověřování za účelem řešení těchto nedostatků.

6 V příloze rozhodnutí 2006/928 byly stanoveny čtyři referenční cíle, kterých mělo Rumunsko dosáhnout zejména v oblasti reformy soudnictví a boje proti korupci za účelem řešení uvedených nedostatků a zajištění schopnosti donucovacích orgánů provádět a uplatňovat opatření přijatá s cílem přispět k fungování vnitřního trhu a prostoru svobody, bezpečnosti a spravedlnosti. První z těchto cílů zněl konkrétně takto:

„[Rumunsko má] [z]ajistit transparentnější a účinnější soudní řízení, zejména posílením kapacit a odpovědnosti vrchní rady soudců a státních zástupců. Informovat o účincích nového občanského a trestního řádu a tyto účinky monitorovat.“

7 V článcích 1 a 2 rozhodnutí 2006/928 bylo stanoveno, že Rumunsko má každoročně předkládat Komisi zprávu o pokroku při dosahování jednotlivých referenčních cílů uvedených v příloze tohoto rozhodnutí. Komise byla povinna podávat alespoň každých šest měsíců zprávy Evropskému parlamentu a Radě obsahující její vlastní připomínky a zjištění ohledně zpráv předložených Rumunskem.

8 Rozhodnutí 2006/928 bylo podle svého článku 4 určeno všem členským státům, včetně Rumunska po jeho přistoupení.

9 Podle bodu 9 odůvodnění téhož rozhodnutí mělo být toto rozhodnutí zrušeno, jakmile bude dosaženo všech referenčních cílů.

10 Dne 15. září 2023 přijala Komise napadené rozhodnutí.

11 Jak vyplývá z bodů 7 až 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí, Komise měla v podstatě za to, že s ohledem na pokrok Rumunska v rámci MSO, jak byl konstatován v její zprávě Parlamentu a Radě ze dne 22. listopadu 2022 [COM(2022) 664 final], zejména pokud jde o posílení nezávislosti a účinnosti soudnictví prostřednictvím komplexní reformy soudního systému, splnil tento členský stát závazky přijaté v okamžiku jeho přistoupení k Unii a čtyři referenční cíle stanovené v rozhodnutí 2006/928 byly uspokojivě splněny.

12 Mimoto, jak je uvedeno v bodě 10 odůvodnění napadeného rozhodnutí, bude Komise pokračovat ve sledování provádění reforem jak Rumunskem, tak ostatními členskými státy prostřednictvím ročního cyklu zpráv o právním státu, který byl zahájen jejím sdělením Evropskému parlamentu, Evropské radě, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů ze dne 17. července 2019, nadepsaným „Posilování právního státu v rámci Unie: Akční plán“ [COM(2019) 343 final]. V rámci tohoto cyklu bude Komise vypracovávat výroční zprávy o právním státu obsahující mimo jiné doporučení určená členským státům.

13 V souladu s článkem 1 napadeného rozhodnutí se rozhodnutí 2006/928 zrušuje.

**Návrhová žádání účastnic řízení**

14 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– napadené rozhodnutí zrušil;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

15 V námitce nepřípustnosti vznesené na základě čl. 130 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu Komise navrhuje, aby Tribunál:

– odmítl žalobu jako zjevně nepřípustnou;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

16 Ve vyjádření k námitce nepřípustnosti žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí,

– podpůrně si vyhradil, že o námitce nepřípustnosti rozhodne spolu s věcí samou;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení souvisejících s námitkou nepřípustnosti.

17 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 22. února 2024 podalo Rumunsko na základě článku 143 jednacího řádu návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastník na podporu Komise.

## Právní otázky

18 Podle čl. 130 odst. 1 a 7 jednacího řádu může Tribunál, požaduje-li to žalovaný, vydat rozhodnutí o nepřípustnosti, nedostatku pravomoci nebo nepříslušnosti, aniž by se zabýval věcí samou. Vzhledem k tomu, že Komise v projednávané věci navrhla, aby bylo vydáno rozhodnutí o nepřípustnosti, a Tribunál má věc za dostatečně objasněnou na základě podkladů obsažených v soudním spise, rozhodne o tomto návrhu bez pokračování v řízení.

19 Komise namítá nepřípustnost projednávané žaloby a zejména namítá neexistenci bezprostředního dotčení žalobkyně nebo některého z jejích členů. Podpůrně má za to, že napadené rozhodnutí nemůže být považováno za nařizovací akt ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce třetí části věty SFEU a že žalobkyně a žádný z jejích členů nejsou tímto rozhodnutím osobně dotčeni.

20 Žalobkyně tato tvrzení zpochybňuje. Žalobkyně mimoto tvrdí, pokud jde o přípustnost žaloby podané jak jejím jménem, tak jménem státních zástupců, jejichž zájmy hájí, že s ohledem na zvláštnosti projednávaného případu je třeba zmírnit podmínky přípustnosti vyplývající ze stávající judikatury.

21 Úvodem je třeba připomenout, že podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU může každá fyzická nebo právnická osoba podat žalobu proti aktům, které jsou jí určeny nebo které se jí bezprostředně a osobně dotýkají, jakož i proti nařizovacím aktům, jež se jí bezprostředně dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření.

22 V projednávané věci je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí není určeno žalobkyni ve smyslu první hypotézy uvedené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU.

23 Je tedy třeba určit, zda jsou žalobkyně nebo jeden z jejích členů tímto rozhodnutím bezprostředně dotčeni.

24 Podle ustálené judikatury jsou žaloby na neplatnost podané sdruženími považovány za přípustné ve třech typech situací: zaprvé, když právní předpis výslovně přiznává profesním sdružením řadu oprávnění procesního charakteru, zadruhé, když sdružení zastupuje zájmy svých členů, kteří jsou sami aktivně legitimováni, a zatřetí, když je sdružení individualizováno z důvodu dotčení jeho vlastních zájmů jakožto sdružení zejména proto, že aktem, jehož zrušení je navrhováno, bylo dotčeno jeho postavení vyjednavače (viz usnesení ze dne 8. května 2019, Carvalho a další v. Parlament a Rada, T-330/18, EU:T:2019:324, nezveřejněné, bod 51 a citovaná judikatura).

***K přípustnosti žaloby žalobkyně jednající vlastním jménem***

25 Žalobkyně předně tvrdí, že je oficiálně uznávanou organizací zastupující státní zástupce, jejímž úkolem je hájit nezávislost soudnictví a obecně hodnoty právního státu. Podle ní má institucionální zájem na hájení těchto hodnot, a to z titulu své úlohy při zajišťování dodržování článků 2 a 19 SEU, jakož i procesní zájem v soudních řízeních, jež se týkají jejich dodržování a prosazování. Dále byla žalobkyně podle svého tvrzení přednostním partnerem Komise v rámci ověřování a vypracovávání zpráv týkajících se MSO, takže zrušením rozhodnutí 2006/928, které s ní nebylo předem projednáno, bylo údajně dotčeno její legitimní očekávání. A na posledním místě žalobkyně tvrdí, že je napadeným rozhodnutím bezprostředně dotčena, jelikož zrušení rozhodnutí 2006/928 údajně ohrožuje její práci v oblasti ochrany právního státu.

26 Komise s argumenty žalobkyně nesouhlasí.

27 Pokud jde o první typ situace uvedený v judikatuře připomenuté v bodě 24 výše, žalobkyně se nedovolává existence právních ustanovení, která by jí výslovně přiznávala procesní oprávnění, a žádná skutečnost ve spise neumožňuje dospět k závěru, že taková ustanovení existují.

28 Mimoto v rozsahu, v němž musí být argumentace žalobkyně uvedená v bodě 25 výše vykládána v tom smyslu, že za účelem zajištění účinné soudní ochrany státních zástupců, zejména s ohledem na význam zásady právního státu zakotvené v článku 2 SEU, je třeba žalobkyni přiznat určitá procesní práva, je třeba konstatovat, že žádné právní ustanovení nepřiznalo žalobkyni procesní práva k zajištění takové ochrany v kontextu MSO. Přípustnost její žaloby tudíž nelze prokázat pro první typ situace uvedený v bodě 24 výše.

29 Pokud jde o třetí typ situace uvedený v judikatuře připomenuté v bodě 24 výše, jenž se týká dotčení vlastních zájmů sdružení, zejména jako vyjednavačů, je třeba konstatovat, že žalobkyně se takového dotčení ve svém případě nedovolávala, neboť v rámci MSO zdůraznila pouze svou roli partnera Komise.

30 Okolnost, že v tomto rámci byla „partnerem“ Komise přitom nestačí k tomu, aby jí bylo přiznáno postavení vyjednavače ve smyslu judikatury připomenuté v bodě 24 výše ve specifickém kontextu přijetí napadeného rozhodnutí. Přípustnost její žaloby tudíž nelze prokázat ani pro třetí typ situace zmíněný v uvedeném bodě.

31 S ohledem na výše uvedené je třeba dospět k závěru, že žalobkyně nesplňuje podmínky týkající se prvního a třetího typu situace, jež byly připomenuty v bodě 24 výše, a není tedy aktivně legitimována k podání žaloby vlastním jménem.

32 Tento závěr nemůže být mimoto zpochybněn ani argumentací žalobkyně týkající se skutečnosti, že zrušení rozhodnutí 2006/928 napadeným rozhodnutím údajně narušilo její legitimní očekávání.

33 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že právo dovolávat se zásady ochrany legitimního očekávání svědčí každému jednotlivci, u kterého vyvolal unijní orgán podložené naděje na základě konkrétních ujištění, které mu poskytl. Taková ujištění jsou tvořena bez ohledu na formu, ve které jsou sdělena, přesnými, nepodmíněnými a shodujícími se informacemi z oprávněných a spolehlivých zdrojů. Naproti tomu se nikdo nemůže dovolávat porušení této zásady, pokud mu správa neposkytla konkrétní ujištění (viz rozsudek ze dne 8. května 2024, VB v. ECB, T-124/23, nezveřejněný, EU:T:2024:294, bod 60 a citovaná judikatura).

34 V projednávané věci přitom žalobkyně neuvedla, jakým způsobem jí Komise sdělila konkrétní, nepodmíněná a shodující se ujištění ve smyslu judikatury citované v bodě 33 výše, pokud jde o to, že nedojde ke zrušení rozhodnutí 2006/928. Dále je třeba mít za to, že zrušení tohoto rozhodnutí mělo být očekáváno, neboť v souladu s článkem 37 druhým pododstavcem a článkem 38 druhým pododstavcem aktu o přistoupení byl MSO zaveden pouze jako dočasné opatření.

***K přípustnosti žaloby žalobkyně podané jménem jejích členů, jejichž zájmy hájí***

35 V souladu s druhým typem situace, který uvádí judikatura připomenutá v bodě 24 výše, jsou sdružení aktivně legitimována k podání žaloby, pokud zastupují zájmy svých členů, kteří jsou sami aktivně legitimováni.

36 V projednávané věci žalobkyně v podstatě tvrdí, že její členové jakožto státní zástupci jsou napadeným rozhodnutím bezprostředně dotčeni, neboť zrušení MSO tímto rozhodnutím by je mohlo vystavit ve větším rozsahu disciplinárním řízením.

37 Kromě toho má žalobkyně, která se opírá o skutečnost, že Soudní dvůr v rozsudku ze dne 18. května 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor din România“ a další (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 a C-397/19, EU:C:2021:393, bod 249) konstatoval, že referenční cíle uvedené v příloze rozhodnutí 2006/928 mají přímý účinek, za to, že tyto referenční cíle přiznávaly státním zástupcům práva s přímým účinkem, kterých se uvedení státní zástupci mohli dovolávat zejména za účelem zpochybnění neoprávněných kárných žalob.

38 Zrušení rozhodnutí 2006/928 údajně mělo za následek omezení práv, kterých se státní zástupci, proti nimž jsou vedena taková disciplinární řízení, mohli dovolávat na svou obhajobu. Žalobkyně dále dodává, že i když se její členové mohou stále dovolávat čl. 19 odst. 1 SEU a čl. 325 odst. 1 SFEU, aby se bránili proti neoprávněným kárným řízením, nic to nemění na tom, že práva přiznaná těmito ustanoveními jsou méně účinná a méně rozsáhlá než práva, která měli na základě MSO.

39 V tomto ohledu žalobkyně v podstatě tvrdí, že věcná oblast působnosti rozhodnutí 2006/928 byla širší než věcná působnost čl. 325 odst. 1 SFEU, jelikož povinnost Rumunska účinně bojovat proti korupci, zejména korupci na vyšších pozicích, vyplývající z posledních tří referenčních cílů, se vztahovala i na jiné případy, než jsou případy korupce ohrožující finanční zájmy Unie. Rozhodnutí 2006/928 bylo tudíž podle žalobkyně vhodnějším základem pro použití Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), neboť zajišťovalo plnění podmínky, jež se týká uplatňování unijního práva ve smyslu čl. 51 odst. 1 Listiny.

40 Komise s argumenty žalobkyně nesouhlasí.

41 Podle ustálené judikatury platí, že k tomu, aby byla fyzická nebo právnická osoba bezprostředně dotčena opatřením, které je předmětem její žaloby, musí být splněny dvě kumulativní podmínky, a sice toto opatření musí vyvolávat bezprostřední účinky na právní postavení této osoby a adresátům pověřeným jeho provedením nesmí ponechávat žádnou posuzovací pravomoc, neboť toto provedení je čistě automatické povahy a vyplývá výlučně z unijní právní úpravy, aniž je třeba použít další zprostředkující předpisy (viz rozsudek ze dne 12. července 2022, Nord Stream 2 v. Parlament a Rada (C-348/20 P, EU:C:2022:548, bod 43 a citovaná judikatura).

42 Za účelem určení, zda akt vyvolává účinky na právní postavení dané osoby, a zda tedy může být předmětem žaloby na neplatnost podle článku 263 SFEU, je třeba vycházet z podstaty tohoto aktu a posoudit uvedené účinky podle takových objektivních kritérií, jako je obsah tohoto aktu, případně s přihlédnutím k souvislostem přijetí tohoto aktu, jakož i pravomocem orgánu, jenž je jeho autorem (viz rozsudek ze dne 12. července 2022, Nord Stream 2 v. Parlament a Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, bod 63 a citovaná judikatura).

43 V projednávané věci je třeba nejprve uvést, že vzhledem k tomu, že napadeným rozhodnutím bylo zrušeno rozhodnutí 2006/928, musí být zkoumáno ve světle předmětu, obsahu, jakož i právního a skutkového kontextu, v němž bylo rozhodnutí 2006/928 přijato (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 24. října 2019, EPSU a Goudriaan v. Komise, T-310/18, EU:T:2019:757, bod 25 a citovaná judikatura). Z toho vyplývá, že napadené rozhodnutí může vyvolávat bezprostřední právní účinky na postavení rumunských státních zástupců, kteří jsou členy žalobkyně, pouze pokud takové účinky mohlo vyvolávat samo rozhodnutí 2006/928.

44 Zaprvé, pokud jde o předmět rozhodnutí 2006/928 a kontext, ve kterém bylo přijato, jak vyplývá z bodů 4 a 6 odůvodnění uvedeného rozhodnutí, cílem zavedení MSO a stanovení referenčních cílů bylo završit přistoupení Rumunska k Unii za účelem nápravy nedostatků zjištěných Komisí v těchto oblastech před tímto přistoupením, zejména v oblasti spravedlnosti a boje proti korupci.

45 Jak ostatně Soudní dvůr upřesnil zejména v rozsudku ze dne 18. května 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor din România“ a další (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 a C-397/19, EU:C:2021:393, bod 170), tyto referenční cíle konkretizují zvláštní závazky a požadavky přijaté Rumunskem při uzavření jednání o přistoupení dne 14. prosince 2004, které jsou uvedeny v příloze IX aktu o přistoupení a týkají se zejména těchto uvedených oblastí.

46 Pokud jde o předmět a kontext napadeného rozhodnutí, z článku 1 uvedeného rozhodnutí ve spojení s body 7 až 9 jeho odůvodnění vyplývá, že jeho cílem je zrušit rozhodnutí 2006/928, neboť Komise měla za to, že Rumunsko splnilo závazky přijaté v okamžiku jeho přistoupení k Unii a čtyř referenčních cílů vymezených v příloze posledně uvedeného rozhodnutí bylo uspokojivě dosaženo.

47 Zadruhé, pokud jde o obsah rozhodnutí 2006/928, jak je zdůrazněno v bodech 6 a 7 výše, toto rozhodnutí Rumunsku v podstatě ukládalo povinnost dosáhnout referenčních cílů uvedených v jeho příloze a každoročně podávat Komisi podle jeho čl. 1 prvního pododstavce zprávu o pokroku dosaženém v tomto ohledu. V článku 2 uvedeného rozhodnutí byla Komisi rovněž uložena povinnost vypracovávat zprávy určené k analýze a hodnocení pokroku Rumunska s ohledem na referenční cíle.

48 Pokud jde o obsah napadeného rozhodnutí, v jeho bodech 4 až 8 odůvodnění jsou zdůrazněny etapy týkající se pokroku Rumunska v rámci MSO, o které se opírá závěr učiněný v bodě 9 odůvodnění, podle kterého bylo referenčních cílů stanovených v rozhodnutí 2006/928 uspokojivě

dosaženo. Kromě toho, jak je zdůrazněno v bodě 12 výše, v bodě 10 odůvodnění napadeného rozhodnutí je v podstatě uvedeno, že Komise bude pokračovat v monitorování požadovaných reforem v jednotlivých členských státech, včetně Rumunska, prostřednictvím ročního cyklu zpráv o právním státu.

49 Je třeba dodat, že v rozsudku ze dne 18. května 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor din România“ a další (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 a C-397/19, EU:C:2021:393) Soudní dvůr poté, co v bodech 166 a 167 uvedeného rozsudku konstatoval, že rozhodnutí 2006/928 jakožto rozhodnutí přijaté na základě čl. 288 čtvrtého pododstavce SFEU je pro Rumunsko „závazné v celém rozsahu“, upřesnil právní účinky referenčních cílů i zpráv vypracovaných Komisí na základě článku 2 tohoto rozhodnutí.

50 Pokud jde o právní účinky referenčních cílů, Soudní dvůr v bodě 172 rozsudku ze dne 18. května 2021,Asociația „Forumul Judecătorilor din România“ a další (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 a C-397/19, EU:C:2021:393) konstatoval, že tyto cíle jsou pro Rumunsko závazné, takže tento členský stát má zvláštní povinnost dosáhnout těchto cílů a přijmout vhodná opatření k jejich brzkému naplnění. Stejně tak Soudní dvůr rozhodl, že Rumunsko je povinno zdržet se provádění jakéhokoliv opatření, které by mohlo ohrozit dosažení uvedených cílů. Soudní dvůr kromě toho v bodě 249 uvedeného rozsudku upřesnil, že jelikož jsou tyto cíle formulovány jasně a přesně a nejsou vázány na žádnou podmínku, mají přímý účinek.

51 Pokud jde o právní účinky zpráv vypracovávaných Komisí na základě článku 2 rozhodnutí 2006/928, Soudní dvůr konstatoval, že tyto zprávy obsahovaly požadavky vůči Rumunsku a poskytovaly mu doporučení za účelem dosažení referenčních cílů. Rumunsko musí v souladu se zásadou loajální spolupráce zakotvenou v čl. 4 odst. 3 SEU uvedené požadavky a doporučení náležitě zohlednit a nesmí přijmout nebo ponechat v platnosti opatření v oblastech, na které se vztahují referenční cíle, jež by mohla ohrozit výsledek, který tyto požadavky a tato doporučení vyžadují.

52 Ze skutečností uvedených v bodech 44, 47 a 49 až 51 výše jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí 2006/928 se omezilo na to, že Rumunsku uložilo povinnosti spočívající zaprvé v přijetí opatření nezbytných k dosažení referenčních cílů stanovených v příloze uvedeného rozhodnutí, zadruhé v tom, že každoročně mělo Komisi předkládat zprávy o pokroku dosaženém v tomto ohledu, a zatřetí v řádném zohlednění požadavků a doporučení, jež Komise uváděla ve svých zprávách.

53 Z toho vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, rozhodnutí 2006/928 nepřiznávalo žádné právo jejím členům, takže nelze mít za to, že vyvolávalo bezprostřední účinky na jejich právní postavení. Okolnost, že Soudní dvůr měl za to, že referenční cíle uvedené v příloze tohoto rozhodnutí mají přímý účinek, nemůže mít v tomto ohledu žádný vliv.

54 Na podporu tohoto závěru je třeba v první řadě uvést, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, okolnost, že Soudní dvůr uznal přímý účinek referenčních cílů, nemůže sama o sobě znamenat, že tyto cíle nutně zahrnují odpovídající práva státních zástupců, kterých by se mohli uvedení státní zástupci přímo dovolávat před vnitrostátním soudem.

55 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora „ve všech případech, kdy se ustanovení [unijního aktu] z hlediska obsahu jeví jako bezpodmínečná a dostatečně přesná, lze se těchto ustanovení dovolávat vůči jakýmkoli vnitrostátním předpisům neslučitelným s [tímto aktem Unie], nebo z důvodu, že definují práva, která jednotlivci mohou

uplatňovat vůči státu“ (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 19. ledna 1982, Becker, 8/81, EU:C:1982:7, bod 25, a ze dne 28. listopadu 2013, MDDP, C-319/12, EU:C:2013:778, bod 47 a citovaná judikatura).

56 Použití spojky „nebo“ znamená, že zásada přímého účinku není vykládána výlučně ve smyslu judikatury vycházející z rozsudku ze dne 5. února 1963, van Gend & Loos (26/62, EU:C:1963:1), ale rovněž jako podmínka pro pravomoc vnitrostátních soudů upustit od použití jakékoli vnitrostátní právní úpravy nebo judikatury odporující unijnímu právu. Ze znění bodu 249 rozsudku ze dne 18. května 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor din România“ a další (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 a C-397/19, EU:C:2021:393), ve světle znění třetí předběžné otázky položené ve věci C-195/19 a z její analýzy Soudním dvorem přitom vyplývá, že záměrem Soudního dvora bylo uznat přímý účinek referenčních cílů právě z tohoto druhého hlediska.

57 Z toho vyplývá, že nelze přijmout argumentaci žalobkyně, podle které referenční cíle z důvodu svého přímého účinku přiznávají státním zástupcům práva, jichž by se mohli dovolávat před vnitrostátními soudy, zejména za účelem zpochybnění neoprávněných kárných žalob. Ostatně je třeba konstatovat, že žalobkyně neoznačila žádné konkrétní právo, jež by bylo údajně přiznáno státním zástupcům nebo konkrétně jejím členům.

58 Ve druhé řadě okolnost, že Soudní dvůr měl za to, že referenční cíle mají přímý účinek, nemůže znamenat, jak tvrdí žalobkyně, že vyvolávají bezprostřední účinky na právní postavení jejích členů, a že takové účinky by tudíž vyvolávalo i jejich zrušení.

59 V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, že přímý účinek referenčních cílů nemůže znamenat, že jednotlivci mohou napadnout zrušení těchto cílů, aniž by prokázali, že toto zrušení samo o sobě přímo a osobně zasahuje do jejich právního postavení, což v projednávané věci nebylo prokázáno.

60 Dále je třeba připomenout, že unijní soud již rozhodl, že otázka, zda je jednotlivec bezprostředně dotčen unijním aktem, který mu nebyl určen, musí být posuzována s ohledem jak na předmět tohoto aktu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. dubna 2003, Royal Philips Electronics v. Komise, T-119/02, EU:T:2003:101, bod 276), tak na právní rámec vyplývající z tohoto aktu. Pokud z ustanovení obsažených v uvedeném aktu vyplývá, že jeho účinky jsou omezeny na vztahy mezi Unií a členským státem, kterému je určen, nelze mít za to, že tentýž akt má právní účinky vůči jednotlivcům (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. května 2017, Green Source Poland v. Komise, T-512/14, EU:T:2017:299, body 35, 37 a 45 až 64).

61 V projednávané věci přitom ze skutečností uvedených v bodech 44, 45 a 47 výše jednoznačně vyplývá, že cílem rozhodnutí 2006/928 bylo zajistit, aby Rumunsko odstranilo nedostatky zjištěné před přistoupením, zejména v oblasti spravedlnosti a boje proti korupci, s ohledem na dokončení procesu přistoupení. Z ustanovení obsažených v uvedeném rozhodnutí rovněž jasně vyplývá, že jeho účinky byly omezeny na vztahy mezi Unií a Rumunskem, aniž by se uvedené rozhodnutí přímo či nepřímo týkalo jednotlivců, včetně státních zástupců.

62 Mimoto přímo ze znění referenčních cílů vyplývá, že ač tyto cíle upravují mimo jiné organizaci soudnictví v Rumunsku, nemají vyvolávat bezprostřední účinky na právní postavení rumunských státních zástupců, přestože vzhledem k přímému účinku těchto cílů mohl vnitrostátní soud i bez návrhu nebo na návrh procesních subjektů, včetně státních zástupců, před zrušením rozhodnutí 2006/928 namítat rozpor vnitrostátní právní úpravy s těmito cíli. Ostatně opačné řešení by znamenalo, že by se zrušení jakéhokoliv unijního pravidla, jemuž byl přiznán přímý účinek,

bezprostředně dotýkalo právního postavení všech jednotlivců, kteří by se mohli před tímto zrušením dovolávat uvedeného pravidla vůči vnitrostátnímu právnímu ustanovení. Takové rozšíření první podmínky bezprostředního dotčení přitom nelze přijmout.

63 V neposlední řadě je třeba uvést, že i když Soudní dvůr již rozhodl, že v určitých situacích nemůže prostor pro uvážení, který mají členské státy při provádění ustanovení unijního aktu, sám o sobě postačovat k tomu, aby bylo možné mít za to, že toto ustanovení nemá přímý účinek [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. března 2013, Salzburger Flughafen, C-244/12, EU:C:2013:203, bod 29 a citovaná judikatura; ze dne 14. ledna 2021, RTS infra a Aannemingsbedrijf Norré-Behaegel, C-387/19, EU:C:2021:13, bod 47 a citovaná judikatura, a ze dne 8. března 2022, Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Přímý účinek), C-205/20, EU:C:2022:168, body 16 až 25 a citovaná judikatura), z jeho judikatury vyplývá na druhou stranu i to, že existence prostoru pro uvážení brání tomu, aby byla splněna první podmínka bezprostředního dotčení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. července 2022, Nord Stream 2 v. Parlament a Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, body 74 a 76).

64 V projednávané věci přitom ze samotné povahy opatření, která mělo Rumunsko přijmout za účelem provedení rozhodnutí 2006/928, v rozsahu, v němž se týkala zejména aspektů týkajících se organizace jeho soudního systému, vyplývá, že tento členský stát měl při přijímání těchto opatření prostor pro uvážení. V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soudní dvůr opakovaně uvedl, že organizace soudnictví v členských státech spadá do pravomoci těchto států, přičemž upřesnil, že při výkonu této pravomoci jsou členské státy povinny dodržovat povinnosti, které pro ně vyplývají z unijního práva [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. června 2019, Komise v. Polsko (Nezávislost Nejvyššího soudu), C-619/18, EU:C:2019:531, bod 52 a citovaná judikatura].

65 S ohledem na výše uvedené skutečnosti je třeba dospět k závěru, že rozhodnutí 2006/928 nevyvolávalo bezprostřední účinky na právní postavení členů žalobkyně.

66 Jak je uvedeno v bodě 43 výše, vzhledem k tomu, že oblast působnosti napadeného rozhodnutí musí být vykládána ve světle působnosti rozhodnutí 2006/928, které bylo napadeným rozhodnutím zrušeno, je třeba mít za to, že ani napadené rozhodnutí nelze považovat za rozhodnutí, které vyvolává bezprostřední účinky na právní postavení členů žalobkyně.

67 Je však třeba připomenout, že bez ohledu na zrušení rozhodnutí 2006/928 se státní zástupci, proti nimž jsou vedena disciplinární řízení, mohou vždy dovolávat soudní ochrany, kterou jim přiznává unijní právo podle článku 19 SEU [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. května 2024, Asociația „Forumul Judecătorilor din România“ (Sdružení soudců a státních zástupců) C-53/23, EU:C:2024:388, body 34 a 39 a citovaná judikatura].

68 Mimoto musí být odmítnuta argumentace žalobkyně, která vychází v podstatě z toho, že zrušení rozhodnutí 2006/928 napadeným rozhodnutím vyvolává bezprostřední účinky na právní postavení jejích členů v rozsahu, v němž podle žalobkyně má posledně uvedené rozhodnutí širší působnost než čl. 325 odst. 1 SFEU, a v důsledku toho může zakládat použitelnost Listiny ve věcech týkajících se boje proti korupci.

69 Je totiž třeba uvést, jak v podstatě tvrdí Komise, že vedle rámce právní úpravy týkající se ochrany finančních zájmů Unie přijal unijní normotvůrce celou řadu aktů sekundárního práva, jež upravují různé aspekty boje proti korupci obecně, jako je zejména Úmluva o boji proti korupci úředníků Evropských společenství nebo členských států Evropské unie, vypracovaná na základě čl. K.3 odst. 2 písm. c) Smlouvy o Evropské unii (Úř. věst. 1997, C 195, s. 2; Zvl. vyd. 19/01, s. 53),

a rámcové rozhodnutí Rady 2003/568/SVV ze dne 22. července 2003 o boji proti korupci v soukromém sektoru (Úř. věst. 2003, L 192, s. 54; Zvl. vyd. 19/06, s. 192). Kromě toho je třeba připomenout, že ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 25. ledna 2024, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova (C-58/22, EU:C:2024:70, bod 42), která se týkala korupční kauzy, v níž se předkládající soud obrátil na Soudní dvůr mimo jiné v souvislosti s referenčními cíli, jež jsou uvedeny v příloze rozhodnutí 2006/928, měl Soudní dvůr za to, že podmínka uplatňování unijního práva ve smyslu čl. 51 odst. 1 Listiny byla prostřednictvím výše uvedeného rámcového rozhodnutí splněna, aniž je třeba rozhodovat o případné relevanci referenčních cílů uvedených v příloze rozhodnutí 2006/928. Z toho vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, se Listina použije na věci týkající se boje proti korupci bez ohledu na zrušení rozhodnutí 2006/928.

70 Ze všech výše uvedených skutečností vyplývá, že napadené rozhodnutí nemá bezprostřední účinky na právní postavení členů žalobkyně. Nelze tedy mít za to, že je tímto rozhodnutím bezprostředně dotčena.

71 Vzhledem k tomu, že podmínky stanovené v čl. 263 čtvrtém pododstavci druhé části věty SFEU, jak jsou připomenuty v bodě 41 výše, jsou kumulativní, je třeba mít za to, že žalobkyně nemůže mít aktivní legitimaci k podání žaloby na neplatnost napadeného rozhodnutí, aniž je třeba zaujmout postoj ke druhé podmínce uvedené v tomto ustanovení.

72 Mimoto se žalobkyně nemůže opírat ani o třetí část věty čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, jež se týká nařizovacích aktů z důvodu, že státní zástupci, jejichž zájmy hájí, údajně mají aktivní legitimaci na základě této třetí části uvedené věty. Podmínka, podle které musí být žalobce napadeným aktem bezprostředně dotčen, má totiž stejný význam jak ve druhé části věty čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, tak ve třetí části věty tohoto ustanovení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. července 2022, Nord Stream 2 v. Parlament a Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, bod 73). Za těchto podmínek není při neexistenci bezprostředního dotčení napadeným rozhodnutím třeba zkoumat, zda toto rozhodnutí představuje nařizovací akt ve smyslu třetí části věty čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

73 S ohledem na výše uvedené a vzhledem k tomu, že státní zástupci, jejichž zájmy žalobkyně hájí, nejsou sami aktivně legitimováni k podání žaloby, žalobkyně nesplňuje ani podmínky pro to, aby byla její žaloba přípustná na základě druhého typu situace, na který se vztahuje judikatura připomenutá v bodě 24 výše.

### *Ke zmírnění podmínek přípustnosti*

74 Podle žalobkyně je za takových okolností, jako jsou okolnosti projednávané věci, třeba zmírnit podmínky přípustnosti žaloby. Má totiž za to, že podmínky přípustnosti musí být uplatňovány s určitou flexibilitou, zejména z důvodu nepominutelných požadavků zásad účinné soudní ochrany a právního státu, jež jsou základními hodnotami Unie a jsou její nedílnou součástí. Kromě toho s odkazem na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 9. dubna 2024, Verein Klimaseniorinnen Schweiz a další v. Švýcarsko (CE:ECHR:2024:0409JUD005360020), v němž ESLP připustil na základě čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), aktivní legitimaci sdružení vytvořeného za účelem podpory a provádění účinných opatření na ochranu klimatu, má žalobkyně v podstatě za to, že jelikož mají důvody související s ochranou hodnoty právního státu stejný význam jako úvahy spojené s ochranou klimatu, měl by se přístup vyplývající z uvedeného

rozsudku ESLP v projednávané věci použít *mutatis mutandis*. Mimoto s ohledem na přistoupení Unie k EÚLP by podle žalobkyně bylo vhodné sladit požadavky kladené na aktivní legitimaci sdružení.

75 Je třeba uvést, že i když podmínky přípustnosti stanovené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU musí být vykládány ve světle základního práva na účinnou soudní ochranu, takový výklad nesmí vést k vyloučení podmínek výslovně stanovených v uvedené smlouvě (viz rozsudky ze dne 3. října 2013, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, bod 98 a citovaná judikatura, a ze dne 28. dubna 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares v. Komise, C-456/13 P, EU:C:2015:284, bod 44 a citovaná judikatura).

76 Konkrétně cílem ochrany přiznané článkem 47 Listiny není změnit systém soudního přezkumu stanovený Smlouvami, zejména pak pravidla přípustnosti pro podávání přímých žalob k unijním soudům (viz rozsudek Inuit ze dne 3. října 2013 Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada (C-583/11 P, EU:C:2013:625, bod 97 a citovaná judikatura).

77 Mimoto ochrana přiznaná článkem 47 Listiny nevyžaduje, aby procesní subjekt mohl bezpodmínečně podat žalobu na neplatnost proti unijním aktům přímo k unijnímu soudu (rozsudek ze dne 28. října 2020, Associazione GranoSalus v. Komise, C-313/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:869, bod 62).

78 V projednávané věci, jak vyplývá z bodů 31 a 73 výše, nemůže žalobkyně tvrdit, že je napadeným rozhodnutím bezprostředně dotčena sama, ani v zastoupení svých členů, jejichž zájmy hájí.

79 Ostatně, pokud jde o odkaz žalobkyně na přístup Evropského soudu pro lidská práva s ohledem na čl. 6 odst. 1 EÚLP v rozsudku uvedeném v bodě 74 výše, stačí připomenout, že i když jsou základní práva uznaná v EÚLP součástí unijního práva jakožto obecné zásady, jak potvrzuje čl. 6 odst. 3 SEU, a ačkoli čl. 52 odst. 3 Listiny stanoví, že práva v ní obsažená, která odpovídají právům zaručeným EÚLP, mají stejný smysl a stejný rozsah jako ty, které jim přikládá uvedená úmluva, tato úmluva nepředstavuje právní nástroj formálně začleněný do unijního právního řádu, dokud k ní Unie nepřistoupí. Podle vysvětlení k článku 52 Listiny nicméně platí, že odstavec 3 tohoto článku má zajistit nezbytný soulad mezi Listinou a EÚLP, „aniž by byla narušena autonomie práva Unie a Soudního dvora Evropské unie“. [viz rozsudek ze dne 2. září 2021, LG a MH (Samopraní), C-790/19, EU:C:2021:661, bod 75 a citovaná judikatura].

80 Za těchto podmínek by zmírnění podmínek přípustnosti, jak požaduje žalobkyně, ve skutečnosti znamenalo vyhnout se podmínce bezprostředního dotčení, která je výslovně stanovena v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, což by bylo v rozporu s judikaturou připomenutou v bodě 75 výše.

81 Je třeba dodat, že soudní přezkum dodržování unijního právního řádu je každopádně zajišťován, jak vyplývá z čl. 19 odst. 1 SEU, nejen Soudním dvorem, ale i soudy členských států. Za tímto účelem Smlouva o FEU zavedla články 263 a 277, jakož i článkem 267 úplný systém procesních prostředků a řízení určený k zajištění přezkumu legality unijních aktů unijním soudem (viz rozsudek ze dne 28. dubna 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares v. Komise, C-456/13 P, EU:C:2015:284, bod 45 a citovaná judikatura).

82 V tomto ohledu je třeba upřesnit, že jednotlivci mají v rámci vnitrostátního řízení právo napadnout soudní cestou legalitu všech rozhodnutí nebo jiných vnitrostátních aktů týkajících se použití unijního aktu s obecnou působností vůči nim a dovolávat se při tom neplatnosti tohoto aktu (viz rozsudek ze dne 28. dubna 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares v. Komise, C-456/13 P, EU:C:2015:284, bod 46 a citovaná judikatura).

83 Z toho plyne, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se posouzení platnosti je stejně jako žaloba na neplatnost způsobem přezkumu legality unijních aktů (viz rozsudek ze dne 28. dubna 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares v. Komise, C-456/13 P, EU:C:2015:284, bod 47 a citovaná judikatura).

84 V tomto ohledu je nutno připomenout, že má-li vnitrostátní soud za to, že jeden nebo více důvodů neplatnosti unijního aktu uvedených účastníky řízení nebo popřípadě uplatněných bez návrhu jsou opodstatněné, musí přerušit řízení a předložit Soudnímu dvou žádost o rozhodnutí o předběžné otázce směřující k posouzení platnosti, neboť pouze Soudní dvůr má pravomoc určit, že unijní akt je neplatný (viz rozsudek ze dne 28. dubna 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares v. Komise, C-456/13 P, EU:C:2015:284, bod 48 a citovaná judikatura).

85 Členským státům tedy přísluší stanovit systém procesních prostředků a řízení umožňující zajistit dodržování základního práva na účinnou právní ochranu s ohledem na osoby, které nesplňují podmínky čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, aby podaly žalobu k unijnímu soudu (viz rozsudek ze dne 28. dubna 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares v. Komise, C-456/13 P, EU:C:2015:284, bod 49 a citovaná judikatura).

86 Tato povinnost členských států byla znovu potvrzena v čl. 19 odst. 1 druhém pododstavci SEU, podle něhož členské státy „stanoví prostředky nezbytné k zajištění účinné právní ochrany v oblastech pokrytých právem Unie“. Tato povinnost vyplývá rovněž z článku 47 Listiny, pokud jde o opatření přijímaná členskými státy, které uplatňují právo Unie ve smyslu čl. 51 odst. 1 Listiny (viz rozsudek ze dne 28. dubna 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares v. Komise, C-456/13 P, EU:C:2015:284, bod 50 a citovaná judikatura).

87 S ohledem na výše uvedené je třeba námitce nepřípustnosti vznesené Komisí vyhovět a žalobu odmítnout jako nepřípustnou.

***K návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení podanému Rumunskem***

88 Článek 144 odst. 3 jednacího řádu stanoví, že vznese-li žalovaný námitku nepřípustnosti, nedostatku pravomoci nebo nepříslušnosti podle čl. 130 odst. 1 jednacího řádu, rozhodne se o návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení až po zamítnutí námitky nebo po rozhodnutí o jejím přezkoumání spolu s věcí samou. Kromě toho v souladu s čl. 142 odst. 2 téhož jednacího řádu se vedlejší účastenství stává bezpředmětným, mimo jiné je-li žaloba prohlášena za nepřípustnou.

89 Vzhledem k tomu, že námitce nepřípustnosti bylo v projednávané věci vyhověno, a toto usnesení tedy ukončuje řízení, není již důvodné rozhodnout o návrhu Rumunska na vstup vedlejšího účastníka do řízení.

## K nákladům řízení

90 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné uložit posledně uvedené náhradu nákladů řízení.

91 Rumunsko kromě toho podle čl. 144 odst. 10 jednacího řádu ponese vlastní náklady řízení související s návrhem na vstup vedlejšího účastníka do řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí senát)

rozhodl takto:

1) **Žaloba se odmítá jako nepřípustná.**

2) **O návrhu Rumunska na vstup vedlejšího účastníka do řízení již není důvodné rozhodovat.**

3) **Asociația Inițiativa pentru Justiție ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.**

4) **Rumunsko ponese vlastní náklady řízení související s jeho návrhem na vstup vedlejšího účastníka do řízení.**

V Lucemburku dne 3. února 2025

vedoucí soudní kanceláře
V. Di Bucci

zastupující předseda
P. Škvařilová-Pelzl